

sygn. akt. IV K 1130/16

PR 1 Ds. 2592.2016

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2. października 2017r.

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie w IV Wydziale Karnym

przewodniczący – SSR Bartosz Bytniewski-Judasz

protokolant – Anna Komaniecka-Ptasznik

po rozpoznaniu w dniach 09.08.2017r. i 02.10.2017r. sprawy

W. A. (1)

s. A. i J.

ur. (...) w T.

oskarżonego o to, że w dniu 6. lipca 2016r. w S. w Areszcie Śledczym przy ul. (...) używając słów powszechnie uznanych za obelżywe znieważył funkcjonariusza Służby Więziennej por. K. Z. podczas i w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych, tj. o czyn z art. 226 § 1 k.k.

I. Oskarżonego W. A. uznaje za winnego zarzucanego mu czynu i ustalając, że czynność służbowa pokrzywdzonego funkcjonariusza polegała na kontroli stanu osadzonego w celi zabezpieczającej a oskarżony popełnił ten czyn w warunkach obniżonej w znacznym stopniu zdolności do zrozumienia znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem oraz po częściowym odbyciu kary 8 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczonej wobec niego wyrokiem S.R. w Gryficach z dnia 24.01.2013r. za czyn z art. 224 § 2 k.k. w zb. z art. 222 § 1 k.k. w zb. z art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., która to karę połączono wyrokiem łącznym S.R. w Gryficach z dnia 05.05.2014r. wydanym w sprawie II K 47/14 z innym skazaniem do kary łącznej 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, która to karę oskarżony odbywał m.in. w okresie od 10.10.2015r. do 06.07.2016r. i dalej do dnia 19.07.2016r.

II. Kwalifikację prawną czynu uzupełnia o art. 64 § 1 k.k.

III. Na podstawie art. 226 § 1 k.k. wymierza oskarżonemu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

IV. Na podstawie art. 618 § 1 pkt. 11 kpk w zw. z art. 619 § 1 kpk i § 2, § 4 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03.10.2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej obrony z urzędu przyznaje adw. J. S. wynagrodzenie w kwocie brutto 861zł.

V. Na podstawie art. 626 § 1 i 627 k.p.k. oraz art. 16 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym opłatę w kwocie 120zł

IV K 1130/16

UZASADNIENIE

Orzekając co do sankcji, sąd kierował się treścią art. 53 §§ 1 i 2 k.k., tj. nade wszystko w granicach przewidzianych przez ustawę, która przewidywała za zarzucany oskarżonemu czyn karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności (art.

226 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.) i bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, która nie była znaczna, skoro oskarżony działał w warunkach ograniczonej poczytalności.

Sąd uwzględnił także stopień społecznej szkodliwości czynu, który wprawdzie nie jest znaczny, ale jest zdecydowanie wyższy niż znikomy. Oskarżony działał bowiem bez żadnych usprawiedliwionych podstaw, naruszył ważne dobro prawnie chronione, działając w obecności wielu świadków, stosując wobec pokrzywdzonego nie jedno czy dwa, ale szeroki wachlarz inwektyw.

Wymierzając karę, sąd brał pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. W tym zakresie na niekorzyść oskarżonego przemawia fakt, że po raz kolejny powrócił on na drogę przestępstwa, po raz kolejny powrócił na drogę przestępstwa podobnego, obecnie rozpatrywanego występku dopuścił się zaś podczas wykonywania kary pozbawienia wolności. Oznacza to, że poprzednie skazania nie wdrożyły go do poszanowania praw i dóbr innych osób. Z kolei w wymiarze społecznym, społeczeństwo oczekuje od Wymiaru Sprawiedliwości odpowiednio surowego traktowania osób po raz kolejny powracających na drogę przestępstwa, łagodne skazania, a za takie uważa się kary wolnościowe, uważając za przejaw słabości Państwa i przyzwalania na przestępstwa.

Wymierzając karę, sąd uwzględniał również niską motywację, jaką kierował się oskarżony. Zdaniem sądu oskarżony chciał się w ten sposób zemścić za umieszczenie w celi zabezpieczającej.

Wymierzając karę, sąd miał też na względzie właściwości i warunki osobiste oskarżonego i sposób życia przed popełnieniem przestępstwa oraz zachowanie się po jego popełnieniu. Jak wspomniano, jest to osoba wielokrotnie karana, karalność ta, zważywszy na fakt, że datuje się od roku 1977 oraz zważywszy na charakter popełnionych przez oskarżonego przestępstw i bezskuteczność probacji oraz wykonywanych kar i środków karnych, pozwala na wniosek o jego demoralizacji. Oskarżony nie uczynił przy tym niczego, co mogłoby zostać uznane za staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości.

Na korzyść oskarżonego uwzględniono fakt, że w żaden sposób nie utrudniał prowadzonego postępowania, aczkolwiek okoliczności tej nie należy przeceniać, skoro zdarzenie zostało wyczerpująco utrwalone nagraniem i zeznaniami świadków.

Uwzględniając powyższe okoliczności oraz zaś art. 31 § 2 k.k. przewidywał możliwość nadzwyczajnego łagodzenia kary, orzeczono jak w punkcie III. wyroku.